

Дім рослин і руїн (Сестри солі #2)

КУПИТИ

Веріті Тавманток вісімнадцять, вона майстерна художниця, і... бачить духів. Щоправда, не знає про це, доки не отримує запрошення від герцогині Блумської написати портрет її єдиного сина Александра на його двадцятиріччя. Веріті розуміє, що це чи не єдина можливість вирватися з-під задушливої опіки старшої сестри й прокласти власний шлях у майбутнє, тому тікає з родового маєтку, з островів і вперше в житті вирушає вглиб континенту.

Дівчина зачарована красою розкішних краєвидів, так само як і дотепним, неймовірно вродливим та галантним Александером. Але минає зовсім небагато часу, як її починають мучити кошмари, і темна сторона Блума проступає крізь нудотно-солодкий фасад...

Полу — у світі сомів ти завжди був моєю арапаймою.

Кохаю тебе понад усе.

1

Пензлик був занадто мокрий.

Фарба наскрізь просочувала кабанячу щетину й лягала нерівними мазками, розмиваючи лінію, що мала бути чіткою.

— Не рухайся, — пробурмотіла я, ледь розтуляючи губи, й промокнула пензлик об шматинку. Не хотіла прогавити миті й навіки втратити її чару. — Ще хвилинку. Кутики губ Артї затремтіли, наче відчайдушно намагалися придушити сміх.

— Майже готово, — пообіцяла я. — Ще тільки... — я провела пензликом по полотну, намагаючись вловити відблиск пустотливої грайливості в очах племінника. — Усе. Ідеально!

— Покажи! Покажи! — загукав Артї, випавши зі своєї старанно витриманої пози, й стрімголов помчав до мольберта.

Ураз його брови опустилися. — Хіба в мене такий вигляд? Я уважно придивилася до портрета, а тоді знову глянула на маленького хлопчика, що стояв поперед мене. Густі хвилі темного волосся, схожі на мої, як у більшості Тавмантів, проте з носиком-гудзиком, як у його батька.

— Гадаю, що я гарно передала схожість.

— Напрочуд гарно, — підтвердив голос, що долинув із коридору позаду нас.

— Мамо! — скрикнув Артї й кинувся обіймати свою матір. — Чи я вже вільний?

Камілла піднесла брову, очікуючи моєї згоди. Я відклала палітру й кивнула.

— Вільний, — Камілла ніжно поцілувала його в маківку, перш ніж хлопчик дременув коридором, задихаючись від надлишкової енергії.

— Був чемний? — поцікавилася вона, заходячи до Блакитної зали,

щоб краще роздивитися портрет. Її бурштинові очі не оминали жодної деталі. — Це принесли тобі сьогодні вранці, — мовила Камілла, вручаючи мені товстий конверт. На ньому виднілося кілька печаток королівського двору.

Мерсі.

— Трішки вертівся, але цього можна було очікувати.

Я провела великим пальцем під клапаном, готова розірвати конверт і вийняти листа від сестри, проте спинилася, зауваживши, як Камілла вивчала портрет.

— Чудова картина, — похвалила вона. — Аж не віриться, що йому вже п'ять. І куди збігли всі ці роки?

Сестра відгорнула пасмо темно-каштанового волосся з обличчя й провела пальцями біля кутика ока, намацуючи невидимі зморшки, поява яких украй хвилювала її.

— Знаєш, невдовзі в мене уродини, — кинула я якомога легшим і невимушеним тоном. Камілла насупила брови, ніби я звинуватила її в чомусь.

— Я б ніколи не забула, Веріті.

— Я не мала на думці... Просто... Може, поговоримо про те, що робитимемо з цієї нагоди? — я розвернулася на стільці й підвела погляд. — Подумала, що могли б поїхати на суходіл. До столиці. Мерсі казала...

— Мерсі тут не місце щось казати, — обірвала Камілла й зиркнула на конверт на моїх колінах. Здавалося, вона прагла вихопити його й прочитати послання особисто, натомість ступила вперед і стала приглядатися до мазків пензлика.

— Мерсі казала, що мене все ще можна відрекомендувати при дворі. Вісімнадцять — це трішки більше, ніж решті дівчат, проте...

Її зітхання миттю зупинило мене.

— Я б залюбки повела тебе туди в шістнадцять. Ти сама знаєш.

— Тільки я була на Геспері й допомагала Еннелі з немовлям, — додала я, знаючи напам'ять її відмовки. — Однак торік...

— Торік ми саме відновлювали східне крило. Навряд чи це

був відповідний час для далекої дорогої подорожі.

— Знаю, — погодилася я, загортаючи тоненьке пасмо волосся за вухо. Сестра хотіла до чогось прискіпатися, і я розуміла: щойно вона заведе сварку, годі буде її спинити. — Знаю, знаю, знаю. Однак зараз... дім збудований. Діти вже достатньо дорослі для подорожей. Я певна, що вони хотіли б побачити Арканнію.

Камілла похитала головою й відсунулася від полотна, роззираючись покоем, ніби шукала щось, що потребувало вдосконалення. Тоді підійшла до отоманки й стала збивати пухову подушину, допоки та не зробилася схожа на тістечко безе.

— О, ні. Діти нізащо не їхали б із нами до палацу. Вони б залишилися тут із гувернанткою.

Я швидко вдихнула, відчувши паростки надії, що проростали в моїх грудях, немов той потопельник, який хапається за рятувальний пліт.

— Але ми... Ми могли б поїхати? Ох, Камілло, подумай, як це було б весело! Ми не були на суходолі, відколи Мерсі переїхала до палацу. Еннелі теж могла б вирушити з нами, і я певна, що Онорія долучилася б. Форезія не так уже й далеко від столиці, а, можливо, навіть Ленора... — я затнулася й притихла, як і щоразу, коли заходило про Ленору.

Моя третя за віком сестра була цілковитою загадкою для мене.

— Ленора — це Ленора. Сумніваюся, що вонаб... — Камілла мимохідь провела рукою по волоссю, наче хотіла упевнитися, чи все на своєму місці. — Це все звучить доволі непогано...-визнала вона. — Проте твої уродини вже наступного тижня. Ми не встигнемо приготувати все до того часу. А подорож навіть найшвидшим кліпером зайняла б цілісінький день. Можливо, варто влаштувати щось восени? Перед святом Штормів.

Я посмутніла.

Нічого з того не вийде. Погода зіпсується. Близнята занедужають. Камілла вигідає ще десяток якихось відмовок, жодній із яких я не зможу заперечити, адже вона старша, розумніша, ще й герцогиня до всього. І хоча з нею можна жваво посперечатися про перші два пункти, однак її титул височів, немов неприступна фортеця на вершині пагорба. Оточена колючим кам'яним муром. І ровом.

Камілла підійшла до великих вікон, з яких розгортався краєвид на скелі Сальтена. Вона творила прегарний силует на фоні драматичного пейзажу, і мої руки аж рвалися намалювати сестру. Я стала уявляти перші довгі лінії, злегка заокруглені, які б підкреслили обриси її рожево-бузкової сукні. Вони б чудово поєднувалися з грубими короткими штрихами, що зображали б скелі.

— Треба таки влаштувати якесь невеличке свято, — розмірковувала вона. — Як щодо вечірки?

Її слова так здивували мене, що я й не знала, що відповісти. Коли Камілла щось собі надумувала, то відмовити її від цього було так само марно, як і відірвати вусоногого рака від дамби.

— Як гадаєш? — запитала вона, обертаючись і пронизуючи мене своїм холодним кам'яним поглядом.

— Гадаю... чудова ідея! Скільки людей запросимо? Мерсі казала, що принцеси залюбки завітали б до нас. Весна — чудова пора побачити Гаймур. А якщо прибуде Беатріс, то, мабуть, Фінеас теж. Ох! Спадкоємець трону! На моїх уродинах! — моє серце закалатало, коли я пригадала собі опис Мерсі. — Подейкують, що він - завзятий танцюрист. А чому б нам не влаштувати балу? Не надто показного, звісно. Знаю, скільки це роботи, проте...

— Годі! — відрубала Камілла, розбивши потік моєї уяви, мов таран. — Тебе переповнюють емоції, Веріті.

— Зовсім ні, — запевнила я, хоча й відчувала, як усе всередині мене паленіло. Моя фантазія часто випереджала розум, наче юне лоша, що не встигає за власними копитцями.

— Ти зарум'янилася, як вишня, — зауважила вона. — Пробач, не хотіла годувати тебе марними сподіваннями про великий бал. Мала лише на увазі родинну вечерю. Щось затишне й душевне. Кухарка хотіла випробувати нові страви з ярини. Були б лише ми. Й Еннелі з Кассієм, певна річ.

— Ох... звісно, — мовила я пригнічено.

Камілла попрямувала до книжкових полиць і зупинилася перед портретом усіх наших сестер.

Ну, майже всіх.

Натоді нас було вісім. Спершу цілих дванадцять, проте три найстарші — Ава, Октавія та Елізабет — відійшли одна за одною незадовго після того, як одразу після мого народження померла наша мати.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ